

Besmele

2018

Hannah, rüyasında ailesinin annesini gömdüklerini görüyor, kırk yıldır görmedikleri o kadını, Hannah da annesini yirmi yıldır görmüyor. Aile Sâda'yı doğduğu yere, Cidde'nin birkaç mil ötesinde Kızıldenize nâzır topraklara defnediyor. Su kusursuz, bitimsiz bir turkuaz.

Hannah gözlerini ufka dikmiş bakıyor, Arap Yarımadası ve üzerindeki her şey kayboluyor—Hannah'nın ardındaki, altındaki, yanı başındaki toprak kayboluyor. Hannah sağlam zeminin üzerinde duruyor. Önünde kilometrelerce, kilometrelerce ve kilometrelerce uzanan deniz.

Definden ve denizden önce Hannah yer minderlerinin olduğu küçük bir odada. Annesinin cansız bedeni odanın ortasında ipek bir halının üstüne serilmiş bir çarşafın üzerinde. Uzun elbiselerinin kolları dirseklerinin üzerine kadar kıvrılmış kadınlar ağıtlar yakarak cansız bedenin üzerine doğru eğilmişler. Yüzlerini görmemesine rağmen Hannah —hani bazen insana rüyada malûm olduğu gibi- annesinin cansız tenine kimin dokunduğunu biliyor. Hannah'nın anneannesi, teyzeleri Randa ve Riyam ile bir avuç kadın kuzen.

Ölünün ellerini yüzünü, ayaklarını üçer kez yıkıyorlar, sanki bedeni dua için hazırlıyorlar. Sanki ölümler dua edebilirlermiş gibi. Yıkama bezini önce bedenin sağ tarafından sonra sol tarafından aşağıya kadar kaydırıyorlar, bağırsak hareketi başlatmak için mideye avuçlarıyla bastırıyorlar. Bedeni yıkadıktan sonra, bir bebeği uyutmak için kundaklarmışçasına pamuklu bir kumaşa ustaca sarıyorlar. Kefenden görünen yalnızca soluk bir yüz ve ham, buruş buruş iki kâğıt parçasına benzeyen yanaklar.

Kadınlar sandal ağacından tütsüler yakıyorlar. Gerçek hayatta, birileri annesinin ailesi tarafından verilmiş ismiyle “Sâda!” diye ağıt yakıyor olurdu. Hannah’nın ismini de zikrederlerdi, diğer ismini de: “Ah Hanadi! Allah annene acısın. Onu bağışlasın ve korusun!”

Bu rüyada: Denizin dibindelermiş gibi ıslak bir sessizlik hâkim. Annesi zararsız görünüyor. Sessiz ve hareketsiz. Bir nesne.

Deniz kocaman, kahverengi, genişleyen bir göle dönüşüyor. Sonra yeniden denize. Göle... Hannah suya sırtını dönüyor. Beyaz entariler, kahverengi kunduralar ve beyaz sarıklar içindeki adamlar, bedeni yani bir zamanlar annesi olan bohçayı metal para gibi parlayan bir kumsaldan aşağıya taşıyorlar.

Beden iyice örtülmüş, saklanmış. Belki de annesi değil orada yatan. Belki de bedenler karıştırıldı.

Kısa süre sonra bu amcalar, yakın kuzenler beyaz entarileri donlarının içine bel hizasında sokuşturulmuş kazdıkça kazıyorlar, kefiyeleri ve sarıkları kumun üzerine fırlatılmış. Adamların ardında dalgalar ve ses var: *foş* ve *çarpiş* ve küfreden birisi ve Hannah, Arapça sözcükleri anlamasa da seslerinde, biri ayak parmağını çarptığında veya dirseğini burktuğunda duyulan acı dolu hüsrânı seziyor.

Bu arada adamlar kazmaya devam ediyor, kum çukura dolmaya devam ediyor ve küfürler de devam ediyor, dalgalar kıyıya çarpıyor.

Adamlardan biri kazmaya başlamadan önce Allah'ın ismini zikretmediklerini fark ediyor. Hannah söylenenleri anlıyor —rüya- çevirisinin mucizesi. Adamlar kürekleri bırakıyor. Hep beraber terennüm etmeye başlıyorlar ve şöyle söylüyorlar,

Bismillah–ir–rahman–ir–rahim.

Rahman ve Rahim¹ olan Allah'ın adıyla.

¹ (Ar) Bağışlayan ve esirgeyen (ç.n.)